SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 17 | 1. SEPTEMBER 1933 | 82. AARGANG

UNGDOMSFORENINGERNES VALGSPROG.

Af Ældste *Richard R. Lyman* af de Tolvs Raad.

Inspireret af vor Kærlighed til Evangeliet og til dets Lærdomme, inspireret af dets forædlende og forfinende Indflydelse er vi kommet sammen i denne Morgen i denne store Ungdomsforeningskonference fra Nord, Syd, Øst, Vest, fra hver Del af dette store Land og fra omliggende Lande, for at dyrke Gud, for at stimulere og tilskynde hinanden i vore retfærdige, uselviske Ungdomsforeningsbestræbelser. Vi er alle kommet, fyldt med Ærgerrighed og en alvorlig Beslutning om at kæmpe af al vor Magt for at udvikle — i største Grad — de Guds Gaver, der er i os. Alle disse opløftende og store Anstrengelser er paa Linie med det Valgsprog, som Hovedbestyrelsen har foreslaaet for Aaret 1933—34:

Inspirerede af Evangeliets forædlende Indflydelse vil vi udvikle vore Gaver og Talenter.

Jesu Kristi Kirkes Medlemmers Ideal er følgende, der blev fremsat af Mesteren selv:

Vær derfor fuldkomne ligesom eders Fader, som er i Himmelen, er fuldkommen.

For at hjælpe dets Medlemmer til i størst mulig Udstrækning at nærme sig dette ophøjede, dette fuldkomne Ideal, opholder Kirken Standarder, den sørger for Lejligheder og Muligheder, og den giver effektiv Oplærelse for et godt plan-

lagt Liv, indbefattende ikke blot aandelig, men ogsaa mental og fysisk Udvikling.

Idet vi er kommet sammen for at tilbede, drives vi nødvendigvis mere eller mindre af en Angerfølelsens Aand, ved Sorg i vore Hjerter over vore Ufuldkommenheder. Lad os, der er forsamlet her, og som er Ledere for de unge, undersøge vort eget Liv, vore Gerninger, vore Handlinger, det hver især har opnaaet og sammenligne alle disse Ting med de høje Idealer, de ophøjede Standarder, som er fremsat for os af Kirken. For dem, der er opdragede og oplærte i vor religiose Tro, ophører Kirke-Idealer aldrig med at være Idealer, Kirke-Standarder ophører aldrig med at være en stærk og mægtig Kraft, der tager sig af at bringe den genstridige ind paa den lige, den snævre Sti, som fører til Glæde, Ære og evig Frelse i det store »paa den anden Side«. Guds Kraft er den største Kraft, der kan komme ind i Menneskets Hjerte og Menneskets Liv. Denne mageløse Kraft bringes frem ved at bede og leve et retfærdigt Liv. Hvor langt vi end kan falde fra det Ideal, hører de, hvis Hjerte en Gang er blevet rørt af det guddommelige Lys, som skinner fra Himmelen, sjældent op med at kæmpe for at blive bedre og at blive stærkere, hvor meget de end fejler, hvor langt de end vandrer fra Retskaffenhedens Sti.

Lad os først betragte nogle af de aandelige Løftelser, Kirken tilbyder.

Vor aandelige Natur bevæges og vor Tro styrkes ved den tilfredsstillende Overbevisning, at vi eksisterede, før vi kom for at bo paa Jorden, og at der er Liv paa den anden Side af Graven., Vigtigheden af, ja Glæden og Lykken og det skønne ved Livet forøges ved den Tro og den tilfredsstillende Overbevisning, at vor Sjæl er udødelig. Ja, vidunderlig er vor Tro paa Mænds og Hustruers, Forældres og Børns evigvarende Forbindelse. Vi tror ikke alene paa Ægteskabet, men ogsaa, at Familieforbindelsen ikke alene er for Tiden, men lige saa vel for Evigheden.

Hvis der i Kirken kun var en Lære, en Praksis, og at vore Tempelægteskaber, det vil sige vore Tempelægteskabs-Ceremonier, i hvilke højtidelige Løfter gives, at Mænd saa vel som Kvinder vil vandre uden den ringeste Afvigelse fra Dydens Sti; og dersom alle vore Ægteskabsceremonier udførtes i Templerne, og hvis vore Medlemmer uden Undtagelse vilde leve i Overensstemmelse med de deri gjorte Pagter, vilde vi frembringe en Generation af uforlignelig Kraft. Jeg gør denne dristige Paastand, fordi ingen Nation eller noget Folk i hele Verdenshistorien har fejlet uden af en eneste Grund, og den Grund er Umoralitet.

UNGDOMMEN LÆRES TIL AT AFSKY DET ONDE.

Vi forsoger at lære og opdrage vore unge Folk saaledes, at de vil undgaa enhver Forekomst af ondt; at de ikke vil hengive sig til upassende Fortroligheder; at de vil have et rent Sind, rene Tanker og Hensigter; at de vil blive virkelig rene i Hjertet; at de ikke vil hengive sig til den ringeste uhellige Berøring. Kirkens Lærdomme, dens høje Idealer i denne Henseende og de ophøjede kristne Lærdomme i dette særlige Tilfælde fremsættes tydeligt og klart af Mesteren paa denne Maade: »De, der ser med Tankens Urenhed, har allerede i sit Hjerte begaaet en af de to største Synder.« Opstil denne Lære og udøv den — dersom du kan — i Ophøjethed og Fuldkommenhed.

Modigt og trofast føder og opdrager Sidste Dages Hellige Børn, som belæres om Kirkens ophøjede Standarder baade ved Eksempel og Forskrift. Saaledes udfører vi vor vigtige Del i den store guddommelige Plan, i Overensstemmelse med hvilken menneskelige Væsener fødes, undervises, opdrages og uddannes her paa Jorden i en fortsat Udviklingsproces.

Paa de Sidste Dages Helliges Hoveder har de, der er i Besiddelse af Myndighed, lagt deres Hænder, og med Hænderne i denne Stilling og med Myndighed har de sagt: »Annam den Helligaand.« Nydelsen af denne store Velsignelse, der er givet ved guddommelig Myndighed, opvækker i Menneskets Hjerte højere Maal og mere brændende Ønsker om at leve i Overensstemmelse med Kirkens ophøjede Standarder. Det at leve et virkeligt Liv gør Folk anderledes. Dette forklarer maaske ogsaa, hvorfor saa mange sporger: »Hvorfor er det, at I »Mormoner« er anderledes; hvorfor er det, at I ser anderledes ud end vi andre?« »Mormonerne« ser anderledes ud, fordi de er anderledes.

Det kan siges med matematisk Nøjagtighed, at ethvert Folk, der vil leve nøje i Overensstemmelse med Kirkens høje Idealer, ikke alene vil blive anderledes, men vil blive et mægtigt og kraftigt Folk.

Den aandelige Forandring eller Omskabelse, der henvises til, er den, der tales om af Frelseren selv, da han sagde: »Sandelig, sandelig siger jeg eder, uden en Mand bliver født paany, kan han ikke se Himmeriges Rige.« Ja, han tilføjede endog: »Uden nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke komme ind i Guds Rige.« Det er den Aand, det er den uophørlige Opløftelse, det er den Guds Kraft, det er den regelmæssige, alvorlige daglige Henvendelse til det guddommelige Forsyn, ved Bønnens Hjælp, der gør Mennesker anderledes. Det gør dem stærkere, det gør dem bedre, det gør dem mere lig Gud, det bereder dem til at leve gennem Evigheden

i vor Faders Rige. Idet de saaledes er blevet »fodt igen«, nydende i rigt Maal Aandens Inspiration og Magt, gor det Mennesket mere eller mindre uimodtageligt for at gore forkert, ligesom Vakcination gor dem uimodtagelige for Kopper, eller Indpodning gor dem uskadelige for Tyfusfeber.

Den aandelige Natur i Mennesket, det noget, der kommer af at blive fodt paany »af Aanden«, foroges ved Tro paa Gud og ved Lydighed mod hans Love og Lærdomme, ved Studium af Skriften, ved at huske at holde Sabbaten hellig, ved Overværelse af Nadvermoderne, ved at leve et rent Liv, de, der er rene i Handling og Tanke, ved gentagne Henvendelser til det guddommelige Forsyn om Styrelse og Hjælp, ved individuelle Vidnesbyrd om Jesu Kristi Evangeliums Guddommelighed, ved de Vidnesbyrd, som brænder i de Sidste Dages Helliges Sjæle angaaende Guddommeligheden af Profeten Joseph Smiths Mission og ved vor stadig ogende Kamp at praktisere loyal Fastholden ved Sidste Dages Hellige Idealer. Saaledes har jeg nævnt for eder nogle af Kirkens Lærdomme, der vækker, inspirerer og vedligeholder Aandeligheden i Menneskets Hjerte.

PRAKTISK RELIGION FREMMER ET NORMALT LIV.

Lad os for det andet henvende vor Opmærksomhed paa nogle af de Lærdomme, hvormed Kirken og dens Organisationer har at gore, og som hjælper til at fremme et normalt Liv og fysisk og aandelig Sundhed.

Der skabes en aandelig Oploftelse, Idealer og Maal holdes ophojede ved den Praksis at velsigne Maden og ved regelmæssigt at tage Del i de daglige Familiebonner. Det forventes ogsaa, at vor Kirkes Medlemmer holder personlige Bonner i Londom. Saadant sætter os i Stand til — for at blive i den gamle Profets Sprog — at »vandre i Lyset af Herren«. Selv en saa vis og stor Mand som Benjamin Franklin forstod Vigtigheden af at have Tillid og Tiltro til det guddommelige Forsyn. I den grundlovgivende Forsamling sagde han: »Jeg har levet en lang Tid, og jo længere jeg lever, desto mere overbevisende Beviser ser jeg paa denne Sandhed, at Gud styrer i Menneskets Anliggender.« I Borgerkrigens morke Dage sagde Lincoln, at den storste Ulykke med vor Nation var: »Vi har glemt Gud.« Kirken kæmper for at faa dens Medlemmer til at huske ham.

Vi har til Hensigt at leve i Overensstemmelse med Budet: »Kom Hviledagen ihu, at du holder den hellig.« (2. Mosebog 20: 8.) Medens Sondagen for mange er den Dag, hvor man skal overvære Teaterstykker, gaa i Biografen eller til andre Steder, hvor man kan more sig, misbilliger Kirkens Standard

denne Praksis. Den tilskynder Folk til at leve en virkelig kristen Sabbat, idet den afslaar at gaa i Teatret eller i Biografen paa Herrens Dag.

Vi tror paa Læren om Faste. Det er en Praksis, der er god for Menneskets Sundhed, og det er Herrens Maade at kræve af den, som har at give til dem, der ikke har. Hvis Folk i Almindelighed vilde faste en Gang hver Maaned, som Kirkens Lærdom er, og vilde give til Fondet, der benyttes til de nødlidende, det, de saaledes sparer, vilde et saadant Fond række meget langt i at tilfredsstille de ulykkeliges Behov for Føde.

TIENDELOVEN.

Ved at praktisere Tiendeloven sikres der Fond til Bygning af Templer, til at sørge for Uddannelse i Religion for Folket, til Hjælp for at prædike Evangeliet til alle Folk i hele Verden, til Kirkens Administration o. s. v. Paa denne Maade bidrager alle trofaste Soskende en Tiendedel af deres Indtægter til vor Faders Riges Udbredelse. At praktisere Tiendeloven er blot at lære eller praktisere det store fundamentale Princip, Mesterens vigtige Lærdom, nemlig, at det er mere velsignet at give end at modtage.

At deltage i Herrens Nadver ugentlig og værdigt er et andet Krav eller en anden Praksis, der stilles til de trofaste Medlemmer i Jesu Kristi Kirke. I Nadvermødet har de trofaste Lejlighed til at komme i tæt Kontakt med den almægtige Guds Aand og Kraft. Det er under disse Øjeblikke af intens Tilbedelse, at alle tavse Bønner opsendes, at Synder tilgives, at nye og ubrydelige Resolutioner formes, som faar Folk til med Held at vandre paa den lige og snævre Vej, som fører ind til vor Faders Nærværelse.

Arbejde i vore Hjælpeorganisationer og i andre af Kirkens Virksomheder faar Folk til at stræbe og kæmpe for at gøre deres Liv til den størst mulige Sukces. Kirkens Missionærsystem, der er indstiftet under Profeten Joseph Smiths Ledelse, udviser sandelig Sandsynlighed for at være en guddommelig Institution. Denne Virksomhed bringer unge Mænd og unge Kvinder gennem maaske den mest kritiske Tid i deres Liv, i tæt Kontakt med Jesu, Guds Søns fuldkomne Liv, Lærdomme og Arbejde.

De, der gaar ud i Missionsmarken, gør det paa egen Bekostning, og saaledes praktiserer de paa en anden Maade den betydningsfulde kristne Lærdom, at det er mere velsignet at give end at modtage. Missionærernes hele Tid er hengivet til Studium af Skriften. Missionærerne tilegner sig ikke alene en Kundskab om Evangeliet, men de faar den Kundskab vel funderet ved virkelig Udovelse, fordi de gaar fra Hus til Hus,

Maaned efter Maaned, Aar efter Aar, idet de lærer disse vigtige Evangeliets Sandheder til alle, med hvem de kommer i Beroring. Paa denne Maade grundlægges i deres Liv og Sjæl i deres Ungdoms Dage disse store og fundamentale Principper, der har en mægtig Indflydelse paa Menneskets Liv.

At omtale alle Kirkens Standarder og Virksomheder vilde tage mere Tid, end jeg har til min Raadighed.

Vor ugentlige Hjemmeaften bidrager i høj Grad til vort Hjemmelivs Glæde og Sukces; Lektier i Driftsokonomi har til Hensigt at gøre vore »Mormon«-Kommuner mere fremgangsrige, end de paa anden Maade vilde være; Tjeneste overfor Gud og Landet opmuntres; vi staar i Opposition til Brug og Salg af Tobak; vi tilsiger Loven vor bedste Støtte, ligeledes Folket, der efterlever den, og Embedsmændene, der udøver Myndigheden; vi kæmper for at berige vort Folks Liv gennem opbyggende Anvendelse af Fritiden og ved Tjeneste overfor vore Medmennesker.

Vi har lagt Vægt paa den Lærdom, at fysisk, mental og aandelig Vækst kan udvikles ved Overholdelse af Visdomsordet.

SKOLE-UDDANNELSE I KIRKEN.

Lad os for det tredie betragte nogle af de skolemæssige Lærdomme, den aandelige Udvikling, der tilbydes af Kirken og dens Organisationer. Et af vore Mottoer, som udtrykt i de Ord, der er givet os af Profeten Joseph Smith, er: »Guds Herlighed er Intelligens.« Kirken og dens Organisationer stræber naturligvis, naar den følger en Ledelse med et saadant Banner, konstant efter at vinde Kundskab og at udvikle Forstaaelse. Der gives vore Medlemmer, der arbejder i Kirken, en Uddannelse, der bogstavelig talt strækker sig fra Vuggen til Graven. Historie, Litteratur, Sundhed og Videnskab, Kunst, Rekreation, Musik — Kirken tilbyder Mulighed for Uddannelse paa disse og mange andre Omraader. I Virkeligheden kan enhver Sandhed og al Kundskab, som gør Folk bedre og lykkeligere, paa en passende Maade gøres til en Del af Oplærelsen og Uddannelsen, der gives Folket af Kirken og dens mange Organisationer. Vore Ungdomsforeningers Program er baseret paa Folkets universelle Interesser, der kaldes Tilskyndelser. Vore Ungdomsforeningers Maal er at konstruere en Kulturens og Glædens Bygning. Vi tror, at vort Program spænder over nok, saa at der i det kan findes noget, der vil tilfredsstille enhver Periode i Menneskets Liv. De syv Omraader, hvorved vi hefter særlig Opmærksomhed, er det selskabelige, det dramatiske, det rytmiske, det sproglige, det, der omgiver os, det opbyggende og det fysiske. I praktisk talt alle vore Ungdomsforenings-Virksomheder findes der en eller

flere af disse fundamentale Interesser. De Menneskers Formaal, der forbereder vort Ungdomsforeningsprogram, er at sorge for noget i Form af en Tilskyndelse, hvormed ethvert menneskeligt Hjerte eller Liv kan rores til at gore det gode.

Gruppen af Opdragere og Lærde, der danner de to Ungdomsforeningers Hovedbestyrelser, har i mange Aar anbefalet, hver Sæson, et Læsekursus, sammensat af Boger om Biografi, Historie, spændende Oplevelser, Videnskab o. s. v., hvilken Læsning ved omhyggeligt Studium vilde gore Læseren til en virkelig lærd. De, der har taget fat paa de forskellige Studiekurser og Læsningen, der er blevet dem tilbudt, har faaet en Uddannelse, som med Lethed kan sammenlignes med den Uddannelse, mange Skoler giver.

KIRKEN FREMSKYNDER OG UNDERSTØTTER UDDANNELSE.

Vi sender vore Børn i Skole, og denne Institution giver vi vor fulde Understottelse. Eftersom Kirken lærer, at Guds Herlighed er Intelligens, og at Mennesker ikke frelses hurtigere, end de opnaar Kundskab, maa vi — for at være tro mod vore Lærdomme — antage al Slags Sandhed, fra hvilken Kilde den end kommer. Vi modtager med Glæde Skoleuddannelsen, Opbygningen af Intellekter og Kundskab, som vi skulde have i vort Undervisningsvæsen, som vi frit og i rigeligt Maal understotter, og som vi peger hen til med Stolthed.

En Undersogelse af de 24 Valgsprog, der har været benyttet af Ungdomsforeningerne i Lobet af de 24 Aar, vil angive Udstrækningen og Dybden af den Uddannelse, disse Organisationer tilbyder. Disse Valgsprog, vort Motto og hele Kirkens Lærdomme viser, at vi i Ungdomsforeningerne og Kirken kun har de Lærdomme, der vil gore Folk lykkeligere og bedre. Vi er Medlemmer af Jesu Kristi Kirke, en Kirke, hvis Lærdomme indbefatter al Sandhed. Vort Maal er ikke at strides med dem, der tilhorer andre Samfund, men at lære Sandheden, som den findes i den hellige Skrift, og som den er blevet aabenbaret gennem Profeten Joseph Smith og andre Nutidens Profeter.

Inspireret af disse, nogle faa af Kirkens Lærdomme, og ved de utallige andre af Evangeliets forfinende Paavirkninger, lad da enhver for sig selv gore dette højtidelige Lofte: »Gud hjælpe mig, jeg vil gor mit bedste for at udvikle de Gaver, der er i mig. Hvis jeg er blevet velsignet med to Talenter, vil jeg gore mit bedste med disse to Talenter for at udvikle to mere.« Dersom nogle af os er blevet velsignet med tre og maaske nogle endog med fem, lad os da sige: »Inspireret af

Evangeliets forædlende Indflydelse vil jeg gøre mit bedste for at udvikle mine Gaver og Talenter, og med disse fem Talenter udvikle fem mere. Gud hjælpe mig, jeg vil gøre mit bedste for at udvikle mine Gaver og Talenter, at naar mit Arbejde er endt, at jeg da maa høre disse glorværdige Ord: »Vel gjort du gode og tro Tjener, du har været tro over lidet, jeg vil sætte dig over meget.« (Matt. 25: 21.) Det er deres Maal, der arbejder i Kirken, det er deres Idealer. Vi stræber efter at blive fuldkomne, ligesom vor Fader i Himmelen er fuldkommen. »Saaledes vil de ærlige og trofaste gaa frem til evig Fuldkommenhed.«

Tale holdt ved Ungdomsforeningernes Konference i Tabernaklet, den 9. Juni 1933.

ÆGTESKABET OG HJEMMET.

Af Ældste *Stephen L. Richards* af de Tolvs Raad.

Jeg tror, at Ægteskabet kan kaldes Livets Lov. Dette er i hvert Fald sandt i biologisk Betydning, for intet Plante- eller Dyreliv kan være undtagen ved Ægteskabsprincippet. Uden Bestøvning vilde Vegetationen gaa til Grunde, og Jordens Overflade vilde blive gold og øde; sammenlignelsesvis vilde alle Dyr dø, og der vilde ikke være nogen Fortsættelse af Menneskets eller Dyrets Liv.

Jeg kan ikke forstaa, hvorfor Folk skulde tænke paa Ægteskabet som andet end en elementær Ting. Det har altid eksisteret. Baade hellig og verdslig Historie gør det lige saa gammelt som Racen. Der har ikke være nogen Nation eller noget Folk, der har levet uden det. Dog er der mange, selv om det kan synes besynderligt, som blot tænker paa det som en Institution eller selskabelig Sammenkomst, paafulgt af forskellige Formalitetsgrader og hovedsagelig opretholdt, om ikke fuldstændigt, for at passe de kontraherende Parters Bekvemmeligheder og lunefulde Indfald. Saadanne Personer maa sandelig have en indskrænket og overfladisk Forstaaelse af Menneskehedens Historie og dens Plads i Universet.

Menneskets Opfattelse af Ægteskabet vil i høj Grad bestemme dets Stilling overfor det. Hvis det forstaar, at hele Verden virkelig blev skabt for sand Kærlighed, og at naturlige Følelser og Rørelser opstaar mellem og blandt alle levende Organismer, vil det vide, at i Ægteskabsinstitutionen ligger ikke blot et meget stort og smukt Privilegium, men Livets fornemste Pligt, den altoverskyggende Forpligtelse, der

er nødvendig og uundværlig for Opfyldelsen af Menneskets Bestemmelse. Selv Mennesket uden Religion burde være i Besiddelse af dette Synspunkt, hvis det blot forstod Racens Historie og Udvikling. Det véd ved videnskabelig Udledelse alene, at alt, hvad der er bedst i Mennesket — og det vil sige det bedste i Verden — kun kan bevares gennem Ægteskabet; at selve Intelligensen er arvelig, og at den kun hævdes for Civilisationen gennem Hjemmet.

Det religiose Menneske ser imidlertid, medens det akcepterer det elementære Princips Forhold i dets naturlige Retninger, udover det jordiske Syn og iklæder Institutionen et aandeligt Syn. Mennesket véd, at medens Ægteskabet er elementært og naturligt, er det ogsaa ordineret af Gud, og at det er Guds Plan for Racens Bestaaen, Lykke og Herlighed. Ægteskabet bliver derfor et guddommeligt Sakrament, der opfylder Loven.

Er det ikke bemærkelsesværdigt, at Millioner af religiose Mennesker, som har set paa Ægteskabet som en religios Institution og har sogt guddommelig Velsignelse af deres Forening, tilsyneladende har været tilfreds med at annamme en Ceremoni, der, taget ved dens foreliggende Værdi, ikke tilbyder dem mere, i det mindste saa vidt som Institutionens Bestaaen og Varighed angaar, end en Giftefogeds Ord? — for den Pagt, som de kontraherende Parter har indgaaet under Giftefogedens Tilsyn er bestemt til og vil binde dem, indtil »Døden skiller dem ad«, hvis de ønsker at gore det saaledes. Jeg kan forstaa, at kristne Mennesker kunde være tilfredse med en saadan Ægteskabsceremoni med den Forudsætning, at de ikke er bekendt med den, der er mere blivende og varig.

De fleste kristne Mennesker, tænker jeg, tror paa Livet herefter, og jeg er sikker paa, at mange haaber paa Mandens, Hustruens og Bornenes Forening i den kommende Verden. Med en saadan Tro og et saadant Haab, hvor vilde de byde en guddommeligt beskikket Beseglingsmyndighed, der ikke blot binder for Livet her, men for det evige Liv, velkommen. Jeg vilde onske, at jeg kunde sige til alle gode Mænd og Hustruer, der elsker hinanden og elsker deres Born, som jeg siger til Medlemmerne af vor Kirke her i Aften, at en saadan guddommelig Magt er paa Jorden i Dag, at den Magt gor et virkeligt Sakramente af Ægteskabet, hævende sig over de dodelige Institutioner ligesom Himlene er ovenfor, idet den opfylder Menneskeslægtens højeste Haab og storste Kærlighed.

Joseph Smith bragte den Herrens Aabenbaring til Jorden, at »Mennesket er til, for at det kan nyde Glæde«, og at Men-

neskets højeste Lykke og Herlighed ligger i dets Afkom og »en Fortsættelse af Slægten fra Evighed til Evighed«. Hvis Profeten ikke havde bidraget andet til den menneskelige Tanke og Teologi, skulde dette alene berettige ham til en Plads paa selve Toppen af Menneskets Taknemmelighed og Bifald. Han har ladet os vide, at vor Himmel er lidt mere end Planlæggelsen af vore gode Hjem i Fremtiden, hvor vi vil blive omgivet af dem, vi elsker mest, hvor Slægtskabets Baand ikke igen skal brydes, hvor der ikke mere vil høres bedrøvede Afskedsord, hvor Familier arbejder, lærer og forøges i Antal, i Godhed og i Kærlighed for evigt uden Dages Ende. Det er vor Fremstilling af Ophøjelse i vor Herres og Mesters Nærværelse.

Grundvolden for et saadant ophøjet Haab er lagt i Troen, i Livets Renhed og i Guds hellige Præstedømmes Beseglingsmyndighed. Et Hjem bygget paa et saadant Grundlag er Himmel paa Jord. Kærligheden bor der og afbleges ikke. Børn er velkomne. Naturens Love, der er Guds Love, opfyldes. Der er ingen Tanke om Skilsmisse eller Separation. Den indgaaede Kontrakt er for Evigheden. Der er mere end to Parter i denne Pagt, der er fire: de to, der er gift, Tilstanden eller Værdigheden og Herren. Manden og Kvinden er ikke alene enige om at opmuntre hinanden, men de lover højtideligt at holde Guds Bud og Love. De véd, at det lykkelige Udfald af deres Kontrakt afhænger af, hvorledes de holder Løftet. Hvor haarde deres timelige Omstændigheder kan være, lever de for den Fremtidens Herlighed, der venter dem. De véd, at naar deres Livslob er til Ende, og de forlader Hjemmet, vil de gaa hjem til et virkeligt Hjem, der er indviet af deres Liv og Hengivenhed og af Gud selv, til evig Fremgang i Fred og Kærlighed.

Denne glorværdige Opfattelse fremholder Kristi Kirke til Menneskeheden over hele Verden. Jeg kunde ikke ønske mine Medmennesker større Lykke, end at de maatte faa en virkelig Forstaaelse af denne celestiale Ægteskabstilstand. Hvis det imidlertid er saaledes, at de uden for Kirken vil være langsomme til at fatte Betydningen af disse evige Sandheder, Gud give da, at de inden for Kirken, hvis Hjerter er blevet rørt af Jesu Vidnesbyrd, ikke vil give Afkald paa ej heller forskertse de vidunderlige Velsignelser, som er tilgængelige for dem i Guds Templer under det hellige Præstedømmes Magt. Dette beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi Navn. Amen.

Tale holdt ved Søndagsskolernes Konference i Salt Lake City, den 9. April 1933.

DR. TALMAGES BORTGANG.

Kirken mistede en af sine dygtigste og mest trofaste Forsvarere Torsdag den 27. Juli, da Dr. James E. Talmage af de Tolvs Raad dode paa sin Bopæl i Salt Lake City, Utah, af en Halslidelse. Dr. Talmage var 70 Aar gammel. Alle Familiens Medlemmer, som var i Staten, var forsamlet ved Sygelejet, da det blev bekendt, at Enden nærmede sig, og var til Stede, da Doden indtraf. De tilstedeværende af den nærmeste Familie var Dr. Talmages Enke, May Booth Talmage, og følgende Børn: Paul B. Talmage, Elsie Talmage Brandley, Medredaktor af »Improvement Era«, Lucile T. Carlisle, alle af Salt Lake City, og Helen T. Parry af Ogden, Utah.

Tre Sonner var borte fra Byen, Dr. Sterling B. Talmage, der var i Socora, Ny Meksiko, James Carl Talmage i San Francisco og John Russell Talmage, der er paa Vej hjem fra den Franske Mission. Præsident J. Reuben Clark Jr. var ogsaa til Stede, da Døden indtraf.

Doden kom som en stor Overraskelse for Dr. Talmages nærmeste Venner og for alle Kirkens Medlemmer, for skont han ikke havde nydt det bedste Helbred i nogen Tid, troede man ikke, at hans Tilstand var alvorlig. Han var regelmæssigt ved sit Kontorbord i Kirkens Kontorbygning til Tirsdag, kun to Dage for sin Dod, da han blev syg og maatte bringes til sit Hjem. Han holdt sit regelmæssige Radioforedrag den foregaaende Sondag og arbejdede Dagen for sin Dod paa sit næste Radioforedrag, der var arrangeret for den kommende Sondag.

Der blev holdt Begravelsesgudstjeneste for Dr. Talmage i Tabernaklet Sondag den 30. Juli under Ledelse af Præsident Heber J. Grant. Den historiske Bygning var overfyldt med Soskende og Venner, der var kommet for at vise en stor Mand den sidste Ære. Masser af Blomster dækkede Forhojningen.

Foruden Præsident Grant talte Præsident Anthony W. Ivins, Præsident J. Reuben Clark Jr., Præsident Rudger Clawson af de Tolvs Raad og Ældste Melvin J. Ballard af de Tolvs Raad. Der var Bon ved Biskop Heber C. Iverson, og Patriark Joseph B. Keeler opsendte Taksigelsesbonnen. Biskop C. Clarence Neslen indviede Graven paa Salt Lake Kirkegaard.

Musiknumre udfortes af Tabernakelorganist Alexander Schreiner, Tabernakelkoret og Professor A. C. Lund.

Medlemmer af de Tolvs Raad, af de Halvfjerds' Raad og det præsiderende Biskopsraad virkede som Marskaller ved

(Fortsættes Side 397.)

SKANDINAVIENS STJERNE
Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Holger M. Larsen	Eva M. Giertsen

JAMES E. TALMAGE.

Hengivenhed til Sandhedens Sag, gennem den gengivne Kristi Kirke, var Dr. Talmages fremtrædende Karakteregenskab. Intet Arbejde var for lille, intet for stort for ham at paatage sig, hvis det Sidste Dages Værk derved kunde fremmes. Han sparede aldrig sig selv i Udforelsen af sine Pligter indenfor Kirken eller overfor sine Medmennesker. Der blev overdraget ham mange hoje Hverv, nok til fuldt ud at optage en Mands Liv; alligevel sogte han desforuden med oprigtigt Ønske at hjælpe med til at løse de menneskelige Problemer, som utallige kæmpende Sjæle lagde for ham. Dag og Nat var han optaget af Arbejde, bedende, alvorligt og bestemt paa at fuldbyrde de to store Bud, at elske Gud og Mennesket. Dr. Talmage frydede sig over at give sin Kraft, Sjæl og Styrke til Zions Forfremmelse. Det er Hengivenhed.

Kun faa var i Besiddelse af saa mange Talenter som han. Han var blevet rigt begavet, som en af en Generation. En klar Tænker, en udmærket Skribent, en mægtig Taler, fremfor alt en fortræffelig Lærer — han var udrustet med vidunderlige Evner. Disse mange Talenter udviklede han og brugte til uhyre Gavn for sit Folk og hele Verden. I hans Boger forenedes Lærerens og Skribentens Evner i at fremsætte Evangeliets Principper paa en systematisk, rolig og besindig Maade. De Tusinder, der lyttede til ham, hjemme og ude, blev rort i deres Hjerter og beherskedes i deres Folelser af hans mesterlige Veltalenhed. Evangeliet er blevet gjort klarere for alle ved Dr. Talmages fremragende intellektuelle Evner.

Hengivenhed og Tjeneste er to Hoved-Elementer i Storhed. Broder Talmage var en stor Mand, en af de fremragende Skikkelser i den sidste Husholdning, en hvis Minde vil efterleve ham i de kommende Aar. Den Hyldest, der er blevet ham til Del, er usædvanlig og bemærkelsesværdig og repræsenterer paa slaaende Maade det mægtige Folks, de Sidste Dages Helliges Folelser, det Folk, hvem han tilhorte. Og

fremfor alt var han en Sidste Dages Hellig. Det var derved, at hans virkelige Storhed kunde maales.

Medlemmerne af de europæiske Missioner sorger over denne kære Vens og Leders Bortgang, der var saa tapper i sit Vidnesbyrd og saa ægte og uforfalsket i Tjeneste. Gid han kunde være forblevet lidt længere sammen med os! Men med Aandens Øjne ser vi ind i den nye Verden, som han er gaaet ind i, dens Herlighed og Lyksalighed, og vilde da ikke kalde ham tilbage, nu da han har overskredet den morke Flod. Vi velsigner hans Minde.

Broder James E. Talmage, vor Herre Jesu Kristi Apostel, var en stor og god Mand, en prægtig Arbejder for Kristi Sag. Han er gaaet til sin Belonning, og det vil blive en vidunderlig Belonning, der overgaar al menneskelig Forstand! Maa vi leve saaledes, at vi kan opnaa en Plads nær ved ham i det evige Hjem.

John A. Widtsoe.

(Fortsat fra Side 395).

Baaren. Seks Missionærer bar Kisten ud, nemlig Richard L. Evans, Ralph V. Chisholm, Seth W. Pixton, James M. Armstrong, Rulon Saunders og Junius S. Romney, der arbejdede som Missionærer under Dr. Talmage, medens han var Præsident over den Europæiske Mission.

DEN DANSKE MISSION.

EFTERAARSKONFERENCERNE.

Efteraarskonferencerne i den Danske Mission vil i Aar blive afholdt som følger:

Odense	17. September.
Esbjerg	22., 24. og 25. September.
Aarhus	29. September, 1. og 2. Oktober.
Aalborg	6., 8. og 9. Oktober.
Kobenhavn	13., 15. og 16. Oktober.

Som sædvanlig bor der afholdes en Koncert Fredag Aften for Konferencen; og vi haaber, at der vil blive udfort et saa godt Program som muligt.

Konferencen fortsættes som sædvanlig Sondag Formiddag Kl. 9 med et Præstedomsmode under Missionspræsidentens Ledelse. Kl. 10 paabegyndes Sondagens forste offentlige Mode, hvor et godt Program vil blive udført.

Kl. 2 afholdes Søndagens andet Møde. Dette Møde vil nærmest være et Instruktionsmøde for alle Distriktets Funktionærer, hvor Vejledning og Oplysning vil blive givet. Dette Møde vil blive af stor Værdi og Interesse for Funktionærerne, hvorfor vi haaber, at de vil møde op i stort Antal. Naturligvis er alle andre Medlemmer af Kirken samt dens Venner ogsaa hjerteligt indbudt til dette Møde.

Kl. 7: Stort offentligt Møde, hvor interessante Emner vil blive behandlede.

Mandag Aften kan benyttes til en Basar til Fordel for den Kvindelige Hjælpeforening.

Vi haaber, at Konferencerne i de forskellige Distrikter maa blive af opbyggende Karakter for baade Søskende og vore Venner.

Vi indbyder alle vore Søskende og Venner fra de forskellige Grene til at overvære denne Efteraarskonference.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

DØDSFALD I KØBENHAVNS GREN.

Søster Hannah Jensen døde den 15. August 1933. Søster Jensen havde været syg i lang Tid; afdøde var født den 19. Juni 1851 og blev saaledes godt 82 Aar gammel. Hun havde været Medlem af Kirken i adskillige Aar, idet hun blev døbt den 2. Januar 1910. Søster Jensen døde som en trofast Sidste Dages Hellig i Haabet om en herlig Opstandelse. Begravelsen foregik under Folkekirkens Ledelse efter afdødes Slægtninges Ønske.

DØDSFALD I AALBORG GREN.

Søster Johanne Marie Pedersen ,der var Medlem af Aalborg Gren, afgik ved Døden den 18. August 1933. Begravelsen foregik fra Kirkesalen, Valdemarsgade 2, Aalborg. Begravelseshøjtideligheden, der blev ledet af Distriktspræsident Eldon J. Hansen, fik et smukt og værdigt Forløb. Smukke Salmer og Sange blev afsunget, ind imellem hvilke Ældste Elmer C. Hansen og Missionspræsident Holger M. Larsen talte. Ved Graven opsendtes der en Bøn af Missionspræsidenten.

Søster Pedersen blev født den 2. Oktober 1875 og blev Medlem af Kirken den 24. Juni 1911; Daaben udførtes af Ældste Richard Miller og Haandspaalæggelsen af Missionspræsident Andrew Jensen. I de 22 Aar, afdøde har staaet som Medlem af Kirken, har hun altid været nidkær i Kirkens Arbejde. Hendes Vidnesbyrd om Evangeliets Guddommelighed voksede fra Dag til Dag; Søster Pedersen var Moder til mange

Børn, for hvem hun var en god og kærlig Moder. Hun havde den store Glæde, at hendes yngste Son, William Pedersen, fornylig udforte en Mission i Danmark. Med store Opofrelser holdt hun, sammen med den ovrige Familie, ham paa Mission, og det var karakteristisk for hende, at da der blev spurgt hende, om hun var villig til at holde sin Son paa Mission, at hun da ikke tovede, men Svaret var: »Tag ham«.

Soster Pedersen havde i længere Tid været syg, men trods Sygdommen var hun altid glad, idet hun besad den kosteligste Skat paa denne Jord, nemlig et Vidnesbyrd om Joseph Smiths Mission som en Guds Profet. *O. B. W.*

FRA AALBORG GREN.

Junior-Klassen i Aalborg Grens Sondagsskole har været aktiv, selv om det har været Sol og Sommer. Klassen blev for nogen Tid siden enig om at afholde en Konkurrence, som skulde strække sig over 6 Uger. De nærmere Enkeltheder ved denne Konkurrence var: Klassen deltes i to Hold, og der gaves Points for Ting, der udfortes i Klassen, saasom Deltagelse i Diskussion, klar til Lektie, Tilstedeværelse o. s. v. Det Hold, der tabte, skulde afholde en Fest for det sejrende Hold, og den Person, der fik flest Points, uanset hvilket Hold han tilhorte, skulde have en Præmie. Da Konkurrencen var forbi, holdt det tabende Hold en Fest for hele Klassen. Denne Fest blev en stor Sukces til Glæde og Opmuntring for alle Deltagerne. *R. S.*

FRA AARHUS GREN.

Onsdag den 2. August 1933 afholdt den Kvindelige Hjælpeforening i Aarhus en Fest for de ældre Soskende i Grenen. Turen gik forst til Zoologisk Have, der besaas, hvorefter der blev serveret Smorrebrod, Mælk og Sodavand; der blev derefter afholdt et kort Mode i Skoven. Hjemturen foretoges med Rutebilerne. Alt var gratis for de Soskende, der var over 60 Aar. Missionærerne og flere yngre Soskende deltog, og Stemningen var god. De ældre Soskende var meget taknemmelige for denne Udflugt. *A. L.*

UDFLUGT I KØBENHAVNS GREN.

Den 9. August 1933 afholdt den Kvindelige Hjælpeforening i Kobenhavn en Udflugt til Klampenborg. Deltagerne modtes ved Norreport Station, hvorfra der afrejstes med Tog; Deltagelsen var temmelig stor. Da Selskabet kom til Peter Lieps Hus, indtoges Frokosten, hvortil der serveredes Øl og Sodavand. Tiden gik med Rundture i den herlige Skov og et Besog til Kirsten Piils Kilde, som fejrede 350 Aars Jubilæum. Om Eftermiddagen serveredes der Chokolade og Kager. Tiden

gik hurtigt, og alle Deltagerne var glade og fornøjede. Foruden de ældre Soskende var der flere andre med, hvoriblandt ogsaa var Missionærerne. *O. B. W.*

HYLDEST TIL DR. JAMES E. TALMAGE FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB.

Den dødelige Bortgang af Dr. James E. Talmage af de Tolvs Raad borttager en stor Sjæl af vor Midte. Vi vil savne ham. Han var i Besiddelse af usædvanlige Aandsevner, uddannet i videnskabeligt Arbejde. Hans videnskabelige Arbejde skaffede ham national og international Berømmelse og Anerkendelse; det bragte hans Folk Ære. Han var en stor Lærer, en utrættelig Arbejder. Han var en trofast Sidste Dages Hellig; han var grundigt inde i Kirkens Love, Principper og Lærdomme; han var en Troens Forsvarer. Han søgte med Flid efter Retfærdighed. Han gik bort, som alle gode Mænd ønsker at gaa bort, i fuld Besiddelse af sine intellektuelle Evner, arbejdende til det sidste. Hans Livsværk og Eksempel vil være en Inspiration og et Eksempel for Ungdommen blandt hans Folk. Han er gaaet til en stor Belønning.

Heber J. Grant.
Anthony W. Ivins.
J. Reuben Clark Jr.

PRÆSTEDØMMET

KREDSLÆRERNES LEKTIE FOR SEPTEMBER.

Enighed i Familien og Grenen.

Den berømte norske Digter Bjornstjerne Bjornson siger: »En Familie, der holder sammen, er uovervindelig.« En Familie kan sammenlignes med et Samfund, ganske vist i mindre Format. Hvis der ikke er Enighed i en Organisation, et Samfund, en Forening, bliver Resultatet Svaghed. I Familien burde Fader og Moder være enige i de store Anliggender; det samme skulde Børn og Forældre være; thi derved skabes der en Harmoni og en Skønhed i en saadan Familie. Man kan altid mærke, naar der i en Familie er Enighed og Kærlighed. I Familien skulde enhver tage Hensyn til hinanden, og man maa ikke nedtræde den andens Rettigheder.

Grenen er blot en større Familie, hvor de samme Problemer kan opstaa. Der siges et vist Sted: »Naar I ikke er eet, er I ikke mine.« Enighed i Grenen er lige saa nødvendig for Grenens lykkelige Trivsel, som den er for Familiens. Kirken er grundet paa Enighed; hvis Medlemmerne i Kirkens første Dage under Forfølgelserne ikke havde været enige, hvad vilde der da være sket? Vi véd, at en enkelt Stav let kan brydes, derimod er et sammenhængende Bundt vanskeligere. Og hvad er Frugten af Enighed? Grenen vil vokse i alle Henseender, gode Følelser vil være fremherskende blandt dens Medlemmer.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

3. September.

RUTH.

Den mest fremtrædende Person i al religiøs Historie er selvfølgelig for alle Kristne Jesus Kristus. Det centrale Punkt i Evangeliets Lærdomme er Jesu Mission. Vi skal nu lære angaaende en af Jesu store Forfædre. Ruth var Moder til Obed, som var Fader til Isai, som igen blev Kong Davids Fader. Ruth var derfor Davids Oldemoder. Og Maria, Jesu Moder, og hendes Mand, Josef, kom begge gennem Davids Slægt. (Se Lukas 3: 23—32 og Math. 1: 1—6.) Og det var i Betlehem i Judæa, den By, hvor Boas boede, og hvortil Ruth kom, at Jesus senere blev født. Ruth er et glimrende Eksempel paa den ideelle Kvinde, som er præget af Tro, Hengivenhed og Loyalitet. Og disse ædle Egenskaber er tydelig at spore hos hendes Efterkommere, Maria og Josef.

Efter at Samson var død, var der en Højpræst ved Navn Eli, der regerede over Israel som Dommer. Under hans Tid var der Hungersnød i Landet. Og for at skaffe Føde drog Elimelek, en Israelit, sammen med sin Hustru, Naomi, og sine to Sønner fra Judæa til Moabiternes Land. Disse Sønner giftede sig med moabitiske Kvinder, Orfa og Ruth.

Elimelek og hans to Sønner døde, og Naomi blev saaledes tilbage med sine to Svigerdøtre. Naomi besluttede da i sin Sorg at vende tilbage til sit eget Land. Nu var Hungersnøden forbi. Naomis Svigerdøtre ønskede at gaa med hende, men Naomi raadede dem til at blive, hvor de var, og gifte sig med Mænd af deres egen Nation. Orfa gjorde, som Naomi raadede hende til, men Ruth gik med sin Svigermoder. Hun vilde ikke forlade hende. Disse to gik sammen til Betlehem, hvor Naomi plejede at bo. Da Naomis gamle Venner kendte hende igen,

begyndte de at tale til hende og kaldte hende ved hendes Navn. »Naomi« betyder »sød« eller »behagelig«, og hun syntes nu selv, at dette Navn passede saa daarligt til hendes Følelser, at hun sagde: »Kære, kald mig ikke Naomi, men kald mig heller »Mara«, som betyder »bitter«.

I Betlehem boede der en nær Slægtning af Naomis Mand ved Navn Boas. Han var en velstaaende Mand og ejede meget Land. Det var i Indhostningstiden, og Ruth gik ud paa Boas' Mark for at samle det Korn, som Høstfolkene havde efterladt. De fattige havde Tilladelse til at gøre dette. Da Boas saa hende, spurgte han sine Tjenere om, hvem hun var. Da han hørte, at hun var Naomis trofaste Svigerdatter, roste han hende for den Maade, hvorpaa hun havde behandlet Naomi, og han sagde til Høstfolkene, at de ikke blot skulde lade hende tage det, som blev tilovers, men at de ogsaa skulde lade hende høste og tage med sig saa meget, som hun kunde bære bort. Han gav ogsaa Befaling om, at hun skulde faa Lov at spise sammen med Høstfolkene.

Da Ruth havde samlet Korn hele Dagen, vendte hun tilbage til Naomi og fortalte hende, hvad hun havde oplevet. Da fortalte Naomi Ruth, hvem Boas var, og forklarede, at da Boas var en Slægtning af Ruths afdøde Mand, saa skulde han, efter Mose Lov ,gifte sig med Ruth, fordi hun var Enke efter en af hans nærmeste Slægtninge.

»Derfor skal du vaske dig og salve dig,« sagde hun, »og tage dit bedste Tøj paa og gaa ned til det Sted, hvor han er, men lad ham ikke se dig, for han har spist og drukket. Stil dig ved hans Fodder, medens han sover, og naar han vaagner, vil han fortælle dig, hvad han vil gøre.«

Ruth gjorde, som der blev fortalt hende. Da Boas vaagnede, spurgte han Ruth, hvem hun var, og hun svarede: »Jeg er Ruth, din Tjenerinde, tillad mig at blive her hos dig.«

Da han forstod, at hun var Enke efter hans Slægtning, bad han hende, ifølge Skikken, at samle alt det Korn, hun kunde bære og bringe det til Naomi. Derpaa lovede han hende, at han vilde tale med den Mand, som var den aller nærmeste Slægtning til hendes afdøde Mand, og dersom han ikke ønskede at gifte sig med hende og tage Vare paa hende, saa vilde han selv gøre det.

Ruth gik tilbage til Naomi. Begge Kvinder var lykkelige over det, Boas havde sagt, for de forstod, at de nu vilde være frelst for Fattigdom. Boas gik til Elimeleks nærmeste Slægtning, som havde overtaget Elimeleks og hans Sønners Ejendom, ifølge Skikken, og han forklarede for ham, at han maatte overtage de Forpligtelser, som fulgte med Overtagelsen af Arven. Det vil sige, at dersom han skulde overtage

Ejendommen efter Ruths afdode Mand, saa maatte han ogsaa overtage Ruth, gifte sig med hende og tage Vare paa hende. Men denne Mand onskede ikke at gore dette, for han var allerede gift og havde Born. Derfor gav han sit Samtykke til, at Ruth giftede sig med Boas. Boas anerkendte Ruth som sin Hustru offentligt. Saaledes blev Skikken fulgt. Naboerne var tilfredse, og Ruth, Boas og Naomi var alle lykkelige.

Spørgsmaal.

1. Læs Ruths Bog 4: 1—9. Forklar derpaa med dine egne Ord den israelitiske Skik med Hensyn til Arv og Omsorgen for en Enke efter en afdod Slægtning.
2. Fortæl om, hvor langt denne Skik er blevet optaget hos os. Hvad mener Samfundet i Dag om en Mand, som tillader, at hans Slægtnings Enke lider Nod?
3. Hvor var Moabiternes Land?
4. Hvem var Kong Davids Oldemoder?
5. Læs Math. 1: 1—6 og Lukas 3: 23—32. Sammenlign derpaa de to. Er der Overensstemmelse eller Uoverensstemmelse i disse to Slægtregistre?
6. Hvis vi ikke havde nogen anden Beretning angaaende de gamle israelitiske Skikke end Ruths Bog, hvorfor vilde denne Bog være af Betydning for dem, som studerer gamle Skikke?
7. Hvad var Tegnet paa, at man anerkendte en Kontrakt? (Læs Ruth 4: 7—8.)
8. Gentag Ruths beromte Ord til Naomi. (Se Ruth 1: 16—17.)

---

10. September.

ELIAS.

Elias indtager en fremtrædende Stilling blandt Guds Profeter, ikke mindst for de Sidste Dages Hellige. Joseph Smith lærer os, at »Elias var den sidste Profet, som holdt Præstedømmets Nogler, og som, for den sidste Husholdning, vil gengive Præstedommets Myndighed og overgive dets Nogler, for at alle Ordinancer kan udfores i Retfærdighed.« Elias' Aand, Magt og Kaldelse er, for at fortsætte med Joseph Smiths Ord: »For at I kan have Magt til at holde Noglerne til Aabenbaring, Ordinancer, Orakler, Kræfter og Begavelser af det melkisedekske Præstedommes Fylde og af Guds Rige paa Jorden. Og at modtage, erholde og udfore alle de Ordinancer, som henhorer til Guds Rige, endog at vende Fædrenes Hjerter til Børnene og Bornenes Hjerter til Fædrene, endog de, som er i Himmelen.« Elias holdt Præstedommets Nøgler —

det vil sige, Magten og Retten til at præsidere i de forskellige Embeder i Præstedømmet. Vi forstaar bedre den store Betydning af dette, naar vi erindrer, at endog efter at Peter, Jakob og Johannes havde vist sig for Profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery i denne sidste Husholdning og havde bekræftet det melkisedekske Præstedømme paa dem, var det nødvendigt, at Profeten Elias skulde komme og bekræfte paa dem Retten til at præsidere i Præstedømmet. Saaledes er det i Dag, og det er igennem denne Myndighed, at Kirkens Præsident holder alle Præstedømmets Nøgler. Der er stor Forskel paa at holde Præstedømmet og at have Ret til at præsidere i dette Præstedømme. Der er Millioner af Borgere i de Forenede Stater, som har alle de forlangte Betingelser for at kunne blive de Forenede Staters Præsident, men der er kun een ad Gangen, der holder Retten til Præsidentskabet.

I Lys af den Kendsgerning, at Elias var den sidste i det gamle Israels Historie, som holdt Præstedømmets Nøgler i deres Fylde, er der intet at undre sig over, at han staar for vor Bevidsthed som en saa betydningsfuld Personlighed. Han bliver i Almindelighed betragtet som den Mand, der udførte store Undergerninger, og vi kan let se, hvorfor dette er saaledes. Hvilken som helst Person, der repræsenterer noget, der ophører at eksistere, bliver i de kommende Generationers Øjne en Overdrivelse. Dette nævnes her, fordi Elias er en af de Personer, som har foraarsaget, at Mennesker, som er kritisk indstillede, betvivler, at Bibelen er sand, som en historisk Beretning betragtet. Beretningen om Elias, saaledes som den fortælles i Skriften, er bemærkelsesværdig. Hans Navn er forbundet med Mirakler, som fortjener den største Opmærksomhed. Herren havde Respekt for hans Profetier, hans Tro og hans Bønner i en saadan Udstrækning, at Elementerne blev kontrollerede. Ild bliver kaldt ned fra Himmelen. De døde bliver oprejst. Mel bliver taget fra Karret og Olie fra Krukken, uden at Indholdet i Karret og Krukken bliver formindsket. Og tilsidst bliver Elias selv optaget til Himmelen uden at dø, i Nærværelse af et Vidne. (Læs om Elias i 1. Kong. 17—22 Kapitel og 2. Kong. 1: 2.) Med andre Ord, hele Elias' Liv var typisk for Guds Præstedømmes Betydning, Historie og Magt.

For de Sidste Dages Hellige er der intet i Elias' Liv, som ikke ligger indenfor Præstedømmets Kræfter, og som ikke er i Harmoni med dem, som lever under dets Indflydelse og Myndighed. Derfor anerkender de hans Liv, saaledes som det er nedskrevet.

Elias' Liv er af Interesse for dem, som studerer Historie, Politik, Samfundslære og Religion. Den, som studerer Sjælelære, vil ogsaa finde meget af Interesse. Elias' Plads i Hi-

storien viser, hvorledes hans Liv har gjort Indtryk paa Historiefortælleren og Dramatikeren. Vi har saaledes et typisk Eksempel paa, hvor betydningsfuldt det er at studere Bibelens Beretninger om de forskellige Mænds Liv, helt bortset fra den helt religiose Betydning. Vi har her kun Plads for en af de mange interessante Begivenheder fra Elias' Liv. Læs 1. Kong. 21: 1—29 og besvar derpaa følgende

Spørgsmaal.

1. Hvorfor bliver Akab omtalt som Samariens Konge?
2. Hvem var Jesabel, og fra hvilket Land kom hun?
3. Blev individuelle Ejendomsrettigheder respekterede blandt de fordums Hebræere? (Nabot og Elias repræsenterer Aanden af den hebraiske Religion og lovlige Skik.)
4. Naar man gaar ud fra den Maade, hvorpaa Jesabel forsøgte at faa Nabots Vingaard, skulde man da tænke, at Ejendomsret var blevet en anerkendt Kendsgerning i hebraisk Lov? (Se 2. Mos. Kap. 20—23.)
5. Tyrus var en By i det gamle Fønikien. Hvad var Navnet paa den fønikiske Gud, som Jesabel tilbad?
6. Var Fønikien bleven en Verdensmagt omkring Aar 850 for Kr.? Hvor var de vigtigste Kolonier, som Fønikien havde, enten da eller senere?
7. Hvorfor var Nabot stolt af den Ejendom, som havde tilhørt hans Forfædre?
8. Kan vi af denne Stolthed forstaa noget angaaende Hebræernes sociale og politiske Udvikling?
9. Giv fra Beretningen om Nabot og hans Vingaard et Billede af den Maade, hvorpaa Rettergangen blev ført i Akabs Tid.
10. Kan vi sige, at en af de Opgaver, som en Profet i Israel havde, var at forsvare Folket mod Overgreb fra Herskernes Side?
11. Hvis vi dommer fra denne Beretning om Jesabel, kan vi da i Historien finde Religioner, som ikke har nogen moralsk Betydning?

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

3. September.

KRISTI FØDSEL.

Tekst: Luk. 1—7.

Vi horte sidste Gang om Engelen, som besøgte Jomfru Maria, og om det glædelige Budskab, han bragte hende. Maria kunde ikke glemme, hvad Engelen Gabriel havde fortalt

hende, og hun tænkte ofte paa de Ord, han havde sagt. Hun kunde næsten ikke tro, at hun skulde blive saa velsignet, at hun skulde blive Moder til en lille Dreng, der skulde blive en saa stor Mand, som Engelen havde sagt.

Da Bryllusdagen kom, blev Maria og Josef gifte. De fik et godt Hjem og var meget lykkelige. Josef arbejdede hele Dagen i sit Værksted, som var en Del af hans Hjem. Maria var travlt beskæftiget med Husarbejdet og med at sy og væve. I de Dage kunde Folk ikke kobe Klæder, saaledes som vi gor nu. De maatte næsten altid lave deres Klæder selv. Undertiden talte Josef og Maria om, hvor god vor himmelske Fader var mod dem. Til andre Tider var det helt umuligt for dem at forstaa, at de, som var saadanne fattige og almindelige Mennesker, skulde blive kaldte til at udfylde en Del af Guds store Plan. Da Sommeren og Efteraaret var gaaet, begyndte Vinterens kolde Storme og Regn at indfinde sig. Denne Vinter kom der et nyt Budskab, som Maria og Josef ikke var saa glade for. Det var, at Herskeren over deres Land sendte Befaling til enhver, at de maatte gaa til den By, hvor de var fodt, og der betale nogle Penge og sorge for, at deres Navne blev indskrevet i Byens Boger.

Dette betod, at Josef maatte drage til Jerusalm. Det var en lang og anstrengende Rejse om Vinteren, naar man maatte gaa til Fods. Men de maatte adlyde deres Hersker. Derfor lukkede Josef Værkstedet, og Maria lukkede sit Hus. De pakkede Fodemidler og Sengetoj og lagde det paa et Æsel, og derpaa begav de sig til Betlehem. I tre Dage rejste de i det kolde og fugtige Vejr. Til at begynde med var Vejen let at folge, men siden maatte de over hoje Bjerge. Josef ledede Æslet langsomt og omhyggeligt over de vanskelige Steder. Ofte vendte han sig for at se, hvorledes Maria havde det. Naar hun blev træt, hjalp han hende til at komme ned af Æslet, og saa satte de sig til at hvile under et Palmetræ. De brod sig ikke om, at andre Mennesker ilede forbi dem for at komme til Byen for dem. De ventede, til de var udhvilede, og saa vandrede de paany afsted.

Næste Gang skal vi hore om de vidunderlige Ting, som skete, da de kom til Betlehem.

---

10. September.

KRISTI FØDSEL (fortsat).

Det var næsten morkt, da de naaede hen til Betlehem, og Maria var træt og syg. Josef skyndte sig for at finde et Sted, hvor de kunde opholde sig. Han gik til et Logihus eller et

Hotel for at finde et Værelse, hvor de kunde bo. Men alle de Mennesker, som havde passeret dem paa Vejen, var kommet først og havde optaget alle Værelser. Naturligvis drog Josef fra det ene Sted til det andet, indtil han var helt sikker paa, at det ikke var muligt at skaffe noget Værelse. Da kom han til at tænke paa et andet Sted. Bag Hotellerne plejede der at være Stalde for Dyrene. Disse Stalde var ligesom Huler, og hele den ene Side var aaben. Men dersom man gik til den bageste Del af Stalden, var det muligt, at Regnen ikke vilde naa hen til dem. Josef gik ind i en af Staldene og besluttede, at det var meget lettere at være der end at være udenfor. Derefter bad han den Mand, som ejede Herberget, om han maatte tage Maria med sig ind i Stalden og blive der en Nat. Denne Mand var meget venlig og sagde: »Ja, det maa du gerne.« Saa fandt Josef noget Hø, som duftede godt. Han tog det Sengetøj ud, som de havde bragt med, og lavede en Seng for Maria, ikke langt fra Dyrene og ganske nær deres eget Æsel, som saa trofast havde baaret Maria hele Vejen. I Løbet af Natten, medens alt var stille og fredeligt, gik det Løfte, som Engelen havde givet Maria, i Opfyldelse. Vor himmelske Fader sendte den Gave, som han havde lovet til hele sit Folk. Han sendte Jesus Kristus. Og Maria, hans Moder, var saa lykkelig, som blot en Moder kan være, naar Gud sender dem et dejligt, lille Barn. Maria havde bragt med sig et langt Stykke blødt, hvidt Stof. Dette Stykke Tøj svøbte hun atter og atter om Jesus. Alle Modrene i dette Land plejede at klæde deres smaa Børn paa denne Maade. De tænkte, at det var den bedste Maade at holde dem varme paa. Da Maria havde klædt sit Barn paa denne Maade, lagde hun det i en Krybbe. Det var den eneste Seng, hun havde til ham.

Og saaledes var det, at Julen kom. Thi Gud elskede Verden saa højt, at han sendte sin største Gave til Verden, en Frelser og en Konge. De lange Venteaar var forbi, og Verden havde modtaget sin første Julegave. Og lige siden den Gang har Julen altid været en dejlig Tid, en Tid, som er fuld af behagelige Overraskelser, af venlige Gerninger, den lykkeligste Tid i hele det lange Aar.

Jeg tror af hele mit Hjerte, at Kirkens Mission er at bringe Frelsens Evangelium til Menneskenes Børn til deres Gavn og Fordel, ikke alene her men i Evighederne, som kommer. Dette er et Ansvar, der er lagt paa vore Skuldre af vor evige Fader.

Samuel O. Bennion.

EVIG FREMGANG.

»Mormonismen« har som et af sine fundamentale og grundlæggende Principper Ideen om »evig Fremgang«, at der i Mennesket ligger Spiren til at blive en Gud. Denne Spire til Guddommelighed, der findes i Individets Sjæl, har sikkert været en stor Spore til Anstrengelse og Udvikling paa Vejen til Forbedring og Selverkendelse. Dette, parret med Ideen om, at Mennesket ikke naar dette Fuldkommenhedens Maal hurtigere, end det opnaar Kundskab og bringer sit Liv i Overensstemmelse dermed, har skabt en uimodstaaelig Trang efter Kundskab. Der er maaske ikke i »Mormonismen« noget Princip, som mere fuldkomment repræsenterer dette Jesu Budskab end denne Idé om Menneskets Udfoldelse mod Guddommelighed. Med denne Idé er Haabets Stjerne, der fremskynder en værdig Higen, altid paa Himmelen, opmuntrende Mennesket til at give alt, hvad det kan, for denne Selvudfoldelse og Tjeneste mod Menneskeheden.

Denne Idé om »evig Fremgang« er en fordragelig, fremadskridende og fordomsfri Opfattelse. Selve denne Opfattelses Natur fremtvinger en Stilling af Fordomsfrihed og en Nødvendighed af Forandring, Afpasning og Erhvervelse af ny Sandhed.

Jeg har aldrig i alle de Aar, jeg har været i Missionsmarken, kendt en Svaghed i Jesu Kristi Kirke; ej heller har jeg nogensinde set et af Evangeliets Principper angrebet med Held, enten ved Ord eller Pen, det Evangelium, der er blevet gengivet gennem Jesu Kristi Aabenbaring til Joseph Smith.

Samuel O. Bennion.

INDHOLD:

Ungdomsforeningernes Valgsprog	385	Hyldest til Dr. James E. Talmage fra det første Præsidentskab	400
Ægteskabet og Hjemmet	392	Præstedømmet	400
Dr. Talmages Bortgang	395	Lektier for Børneklasser	401
Redaktionelt	396	Evig Fremgang	408
Den Danske Mission	397		

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN, Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: HYRUM D. JENSEN, Osterhaugsgaten 27, Oslo.

Trykt hos F. E. Bording.